

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci navrhovateľky: **Z.B.**, bytom P., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Trnave**, Vajanského 2, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. K2007/00522-Kň zo dňa 2. mája 2007, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 29. júla 2008 č. k. 38Sp/40/2007-16, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 29. júla 2008 č. k. 38Sp/40/2007-16 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Trnave č. K2007/00522-Kň zo dňa 2. mája 2007. Uvedeným rozhodnutím Obvodný pozemkový úrad v Trnave rozhodol o reštitučnom nároku navrhovateľky uplatnenom podľa zákona č. 503/2003 Z. z. tak, že jej nevracia vlastníctvo k pozemku a nepriznáva právo na náhradu za pozemok nachádzajúci sa v katastri územia P. PKV 7351, parcela č. stav EKN X., druh pozemku roľa, výmera 582 m² z dôvodu, že nebola naplnená skutková podstata reštitučného titulu podľa § 3 ods. 1 písm. n/ tohto zákona.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že v danom prípade bolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre splnenie dlhu vyvlastniteľa, vyplatením náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť formou uloženia do notárskej úschovy podľa v tom čase platných predpisov. Okrem toho predloženou identifikáciou parciel bolo preukázané, že vyvlastnená nehnuteľnosť je v súčasnosti evidovaná ako zastavaná plocha, záhrada, teda bola použitá na účel vyvlastnenia – ako stavebný pozemok v súčasnosti zastavaný rodinným domom so záhradou. Nebol preto preukázaný ani reštitučný dôvod podľa § 3 ods. 1 písm. l/ zákona č. 503/2003 Z. z., vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka. Uviedla, že v predmetnom konaní na Obvodnom pozemkovom úrade v Trnave bola naplnená jedna zo zákonných podmienok uvedených v § 3 ods. 1 písm. m/ zákona č. 503/2003 Z. z., a to, že dotknutá nehnuteľnosť bola vyvlastnená bez vyplatenia náhrady. Poukázala na to, že pojem vyplatenia náhrady je potrebné posudzovať jednoznačne z pohľadu, či náhrada v skutočnosti bola, alebo nebola vyplatená, čiže z výslovného znenia zákona a neprihliadať na možnosť právnej fikcie prevzatia náhrady jej uložením v notárskej úschove, nakoľko v ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. sa žiadne takéto ustanovenie výslovne nenachádza a na druhej strane tu ani nie je zákonný odkaz na takúto možnosť, preto je potrebné vychádzať z jednoznačnej zákonnej formulácie. Ďalej namietala, že podľa § 3 ods. 1 písm. l/ zákona č. 503/2003 Z. z. sú reštitučné dôvody naplnené aj v prípade, ak pozemok bol vyvlastnený za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená. V predmetnom prípade podľa jej názoru je jednoznačné, že daný pozemok nebol celý použitý na výstavbu a v súčasnosti existuje, čo potvrdzuje skutočnosť, že časť pozemku v súčasnosti slúži ako záhrada, pričom zákonným cieľom vyvlastnenia bola výstavba rodinného domu a nie aj zároveň vytvorenie záhrady k tomuto rodinnému domu. Žiadala preto rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zrušiť.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 OSP na pojednávaní podľa § 250ja ods. 2 veta druhá OSP a rozhodol podľa § 219 ods. 1, 2 OSP tak, že napadnutý rozsudok potvrdil, pretože dospel k záveru, že je vecne správny.

Podľa § 3 ods. 1 písm. l/ zákona č. 503/2003 Z. z. oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú

osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená.

Podľa § 3 ods. 1 písm. m/ zákona č. 503/2003 Z. z. oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady.

Podľa § 83 zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom od 1.4.1964, ak to povaha dlhu pripúšťa, možno z dôležitých dôvodov týkajúcich sa veriteľa, splniť uložením do notárskej úschovy, najmä ak veriteľ odopiera plnenie, ak je veriteľ neznámy, alebo ak je neprítomný.

Súd z obsahu spisového materiálu mal za preukázané, že na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia bola pôvodnej vlastníčke nehnuteľnosti priznaná náhrada v zmysle platných právnych predpisov, ktorá jej bola riadne zaslaná finančným odborom NSNV v Piešťanoch. Skutočnosť, že pôvodná vlastníčka odmieta túto náhradu prevziať, potvrdila vo svojom odvolaní aj navrhovateľka. Bolo teda v danom prípade preukázané, aj podľa názoru odvolacieho súdu, splnenie zákonných podmienok pre splnenie dlhu vyvlastniteľa vyplatením náhrady za vyvlastnenú nehnuteľnosť formou uloženia do notárskej úschovy podľa v tom čase platných právnych predpisov (§ 83 zákona č. 40/1964 Zb.).

Odvolací súd mal ďalej za preukázané, že vyvlastnená nehnuteľnosť je evidovaná ako zastavaná plocha, záhrada, teda aj podľa názoru odvolacieho súdu bola použitá na účel vyvlastnenia – ako stavebný pozemok, v súčasnosti zastavaný rodinným domom so záhradou. Nie je preto ani podľa názoru odvolacieho súdu preukázaný ani reštitučný dôvod podľa § 3 ods. 1 písm. l/ vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, pre ktorý bola vyvlastnená. Správny orgán vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a vo veci správne rozhodol. Nepochybil preto krajský súd, keď potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu.

Najvyšší súd SR s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky navrhovateľky uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, také, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil. Prítom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľke nepriznal ich náhradu, pretože nebola v tomto konaní úspešná a odporcovi preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania navrhovateľky žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 14. októbra 2009

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth